

HET GESPREK

Juf maakt prentenboek

'Ik ben een maandagochtendmodelletje'

NANCY UBERT
NANCY@ALPHEN.CC

Haar lijf wil niet wat haar geest wil. „Ik ben een maandagochtendmodelletje.” Maar Margriet Assink is niet van plan daaronder te lijden. „Zo kun je ook in een moeilijke periode iets moois laten ontstaan. Een prentenboek, bijvoorbeeld.”

Nadat Margriet in 2004 voor de zoveelste keer haar enkelbanden had gescheurd, werd ze geopereerd. „Ik dacht na drie maanden wel weer voor de klas te staan maar het liep allemaal anders. Ik kreeg klap na klap te verwerken. Een tweede operatie was nodig en toen die achter de rug was, greep een gemene ontsteking om zich heen. Ik kon en mocht niet meer lopen.” Ook kreeg ze last van Posttraumatische dystrofie (PD), een vrij onbegrepen ziektebeeld dat kan ontstaan na een operatie of letsel aan een van de ledematen of gewrichten.

Daarnaast is er nog meer mis met het lijf van de 31-jarige Bodegraafse. Het meest ernstige is het probleem met de aorta. De grote lichaamsslagader is door een aangeboren afwijking voor 75 procent vernauwd. Margriet staat onder strenge controle van een handjevol specialisten. „Ik weet dat het op een dag mis kan zijn, maar ik ben niet van plan elke dag met angst op te staan. De medische wetenschap ontwikkelt zich in een razend tempo. Ik ontkom niet aan een ingrijpende, risicovolle operatie, maar ik stel die ingreep zo lang mogelijk uit. Noodgedwongen ben ik wel minder gaan werken. Dat heeft me best wat tranen gekost. Maar ik blijf niet bij de pakken neerzitten. Ik wil er gewoon niet te lang bij tegenvallers of teleurstellingen stilstaan. Ik ben bijvoorbeeld gek op paardrijden. Langer dan een half uur houd ik dat niet vol. Dus zorg ik ervoor dat ik van die dertig minuten die ik wel kan rijden optimaal geniet.”

Leuke dingen

Aan angst, doemdenken en klagen kun je nodeloos veel energie verliezen, meent Margriet. „Dat is toch zonde! Je moet je energie voor leuke dingen gebruiken. In de periode dat ik niet kon lopen, ging ik op zoek naar dagelijkse cadeautjes. Dan ontdek je dat het heerlijk is om op de bank te liggen doezelen terwijl de winterzon door de ramen schijnt en jou verwarmt. Ook als je verplicht rust moet nemen en dat heel moeilijk vindt, kun je er nog iets positiefs van maken. Gebruik de tijd om dingen te bedenken die je later kunt doen. Ik bruis altijd van de ideeën. Ik wil het niet bij de plannen in mijn hoofd laten. Daarom hangt in mijn keuken geen boodschappenlijstje maar een top tien met de doelen voor dit jaar. Natuurlijk lukt niet alles. Dat maakt niet uit. Het gaat erom dat je niet blijft hangen in een veel te klein wereldje. Daarom ben ik in die moeilijke periode waarin ik gedwongen thuis zat prenten gaan maken.” Het idee voor 'Ik hou van', het prentenboek dat deze week is ver-

'Ik hou van timmeren'.

Paspoort van Margriet Assink

Margriet Assink (nu 31 jaar) groeide op in Enschede. Nadat ze haar vwo-diploma op zak had, begon ze een studie aan de pabo. „Als kind wilde ik al juf worden.” In een donkere bioscoop ontmoette ze Dick Hille. Hij bleek de liefde van haar leven te zijn. Zeven jaar geleden zijn ze getrouwd en inmiddels zijn ze helemaal gezetteld in Bodegraven. Leuk detail: Dick heeft als eerste man van het dorp de achternaam van zijn vrouw aangenomen. Het paar heeft geen kinderen. „En het zit er niet in dat we die ooit krijgen.” Margriet en Dick hebben wel twee honden: Kadier, een Tsjechoslowaakse wolfhond en Shunka, een Saarloos wolfhond. Naast haar baan als kleuterjuf aan een school in Boskoop, studeert Margriet psychologie en ontwikkelt zij zich als auteur. Onlangs is een bijzonder fraai prentenboek van haar hand verschenen: 'Ik hou van'. Het boek vertelt waar kinderen (en volwassenen!) van kunnen houden. Margriets devies is: „Geniet van het leven en hou van de mensen en dingen om je heen.”

schenen, koesterde Margriet al langer. „Dat is geboren uit een kringgesprek met kinderen. Ze vertelden me waarvan ze zoals hielden. Dat gesprek ben ik nooit meer vergeten.” De pasteltekeningen (van olie-krijt) die ze maakte, zijn in werkelijkheid ongeveer 50 bij 70 centimeter groot. Het prentenboekje heeft een kleiner formaat. „Elke tekening is een proces geweest. Sommige platen zijn afgevallen. Ik wilde dat kinderen de tekeningen goed begrepen en heb de illustraties uiteraard getest.” Uiteindelijk kregen twee neefjes het laatste woord, waarna het boekje kon worden gedrukt. „Het laat je nadenken over wat belangrijk voor je is. Op de laatste bladzijde is een spiegelgetje geplakt. 'Ik hou van mezelf', kan

'Ik hou van dansen'. Margriet maakte een bijzonder prentenboek.

het kind dan zeggen. Als je niet van jezelf leert houden, kun je nergens van genieten. Ik probeer in mijn werk de kinderen ook altijd duidelijk te maken dat ze er mogen zijn. Ieder mens is belangrijk en we hebben allemaal onze eigen talent.”

Dick

En waar houdt Margriet Assink van? „In de eerste plaats van mijn man Dick. We zijn al heel wat jaren samen en ik ben nog steeds zo gelukkig bij en met hem. We stimuleren elkaar om dingen te doen en dromen waar te maken. Ik hou van mijn familie en zeker ook van mijn schoonfamilie. Ik hoor helemaal bij hen. En dan is er mijn vriendin Marjolein. Zij woont nog steeds in Enschede, waar ik ben opgegroeid. We hebben veel

contact. We schrijven samen een romannetje. Hilarisch. Met een knipoog naar de Bouquet reeks. 'In de houdgreep van de liefde' is de titel. Een leraar ontmoet een judoleraar en dan gebeurt er van alles. We zijn nog niet klaar dus ik wil er nog niet al te veel over kwijt. Verder vind ik het heerlijk om te studeren, ik doe nu psychologie aan de Open Universiteit. Ook houd ik ervan me verder te ontplooiën als schrijfster. Mijn fantasy boek hoop ik ook nog een keer uit te brengen. En zo kan ik nog wel even doorgaan. Kortom: ik geniet van alles wat ik heb én kan.”

'Ik hou van' ISBN 97890-8570-258-0. Margriet geeft een exemplaar weg. Stuur haar een e-mail met de boodschap waar jouw (klein)kind van houdt en wie weet krijg jij het. Margriet@assink-art.nl Website: www.assink-art.nl

HET JAAR VAN

ANGELA

Angela Hoogeveen geeft wekelijks haar mening over het gewone of het bijzondere leven in Alphen.

Bruiloften

Afgelopen weekend was ik op de bruiloft van een vriendin. Voor de derde keer trouwde zij. Dat is lef hebben. Ik ken haar al zo lang dat ik beide exen heb meegemaakt. Op haar 59ste, ze ziet er uit als 50, doet ze het toch nog een keer. Dan moet je wel héél erg zeker zijn van je zaak. En dat is zij dus, in tegenstelling tot Conny Mus, de Midden-Oostenverslaggever van RTL Nieuws. Hij heeft inmiddels zijn derde scheiding achter de rug en denkt niet dat hij ooit nog een keer trouwt. Scheiden voelt hij als persoonlijk falen. Mijn vriendin voelt dat niet zo, want zij vindt dat ze hard gewerkt heeft aan haar twee eerdere huwelijken en het mislukken daarvan niet alleen aan haar ligt. Waar Conny Mus en mijn vriendin het over eens zijn is dat het gevoel van 'thuiskomen' de belangrijkste basis is van gelukkig zijn.

Dit weekend heb ik weer een bruiloftsfeest, van een heel andere orde. Mijn ouders zijn 55 jaar getrouwd en mijn moeder wordt 80. Reden genoeg om met de hele familie een weekendje weg te gaan. Vergeleken met het Nederlands gemiddelde van 1 op de 3 huwelijken die in een scheiding eindigt, doen wij het als gezin erg goed. Slechts één van de vijf kinderen is gescheiden en inmiddels weer lange tijd gelukkig met haar nieuwe partner. Daarentegen steekt mijn schoonfamilie ruim boven het gemiddelde uit; 6 van de 12 kinderen zijn gescheiden. Allemaal slechts één keer. En omdat een scheiding vaak zoveel emotionele gevolgen heeft is het wonderlijk dat Conny Mus geen spijt heeft van zijn derde scheiding. Nergens spijt van heeft. Hij geeft zelfs toe op dit moment het gelukkigst te zijn door heerlijk werk te hebben, privé het goed geregeld heeft en te genieten van zijn vrijheid die hem kalmer maakt. Bij mijn vriendin heeft het nieuwe huwelijk haar juist kalmer gemaakt. Mijn ouders moeten vanwege de ouderdom het kalmer aan doen. Drie verschillende situaties waarin het huwelijk centraal staat. En om dat in stand te houden, is het héél hard werken. Of zoals mijn moeder het nog eens wisselijk onderstreept: Zorg dat je altijd het gevoel hebt thuis te komen.

NIUWSLIJN

Verdronken in vijver

Een 3-jarig jongetje is donderdagmiddag in Zwolle in een vijver in een tuin verdronken. Reanimatie was tevergeefs.